

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415010218
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8415010218.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.06.2021, v trestnej veci obžalovanej O.. U. C. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/89/2015 zo dňa 21.11.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodil obžalovanú O.. U. C., nar. XX.XX.XXXX S. G., trvale bytom U. D. XXX/XX, Z.Z. N., spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Kežmarok pod číslom Pv582/13/7703-46 zo dňa 19.06.2015 podanej na okresný súd dňa 23.06.2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, ktorý mala spáchať tak, že

- dňa 27.01.2010 v meste Z. N. uzatvorila ako predávajúca č. 2 spolu s O.. L. Z., ako predávajúcou č.1 na strane jednej, a to každá ako spoluvlastníčka v 1 k celku kúpnu zmluvu s osobou O. A., ako kupujúcim, kde predmetom kúpy bola nehnuteľnosť parcelné číslo KN-C 7814/8 - trvalý trávnatý porast o výmere 772 m2 za dohodnutú kúpnu cenu v sume 386,- eur a dňa 02.02.2010 v meste Z. N. uzatvorila ako predávajúca č. 2 spolu s O.B.. L. Z., ako predávajúcou č.1 na strane jednej, a to každá ako spoluvlastníčka v 1 k celku kúpnu zmluvu s osobou F. C. ako kupujúcim, kde predmetom kúpy bola nehnuteľnosť parcelné číslo G.-Y. XXXX/X - trvalý trávnatý porast o výmere 793 m2 za dohodnutú kúpnu cenu v sume 396,50,- eur, kde sumy z predaja si predávajúce, a to obvinená O.. U. C. V. O.. L. Z. mali rozdeliť na polovicu, avšak obžalovaná O.. U. C. ako predávajúca č. 2, si bez vedomia O.. L. Z., ako predávajúcej č.1, nechala vyplatiť od kupujúceho F. C. namiesto sumy 396,50,- eur sumu 19.700,- eur a od kupujúceho O. A. namiesto sumy 386,- eur sumu 18.500,- eur, teda celkovo jej bola za oba pozemky vyplatená suma 38.200,- eur a z oboch uvedených súm nevyplatila predávajúcej č. 1 O.. L. Z. polovicu z celkovo vyplatennej sumy za obe nehnuteľnosti, a teda sumu 19.100,- eur, čím takto spôsobila pre O.. L. Z. škodu v sume 19.100,- eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal okresný prokurátor písomne odôvodnené odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že s rozhodnutím Okresného súdu v Kežmarku o oslobodení obžalovanej O.. U. C. a závermi uvedenými v odôvodnení rozsudku, nie je možné súhlasiť. Toto rozhodnutie nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, nakoľko z výpovedí obžalovanej, poškodenej a jednotlivých svedkov, ako aj zo zabezpečených listinných dôkazov vyplýva, že skutok sa stal, skutok je trestným činom, ktorý spáchala obžalovaná O.. U. C.. Na rozdiel od názoru súdu, vyjadreného v odôvodnení oslobodzujúceho rozsudku, pri vyhodnotení všetkých dôkazov

jednotlivo i v súhrne a vyvodení záveru, že v danom prípade nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu a teda úmysel obžalovanej uviesť poškodenú do omylu pri predaji pozemkov, ktoré mali v spoluvlastníctve, sa domnieva, že výsledky vykonaného dokazovania preukazujú naplnenie subjektívnej stránky žalovaného trestného činu vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Tr. zákona. V rámci hodnotenia zabezpečených dôkazov súd nevzal do úvahy výpovede poškodenej O.. L. Z., ktorá tak v prípravnom konaní, ako aj na konaných hlavných pojednávaniach, zotrvala na výpovediach z prípravného konania a uviedla, že o sume, za ktorú sa predali obidva pozemky, sa dozvedela až po rozchode obžalovanej s jej bratom L. W. a po zistení, za akú sumu sa pozemky reálne predali a chcela polovicu peňazí získaných z predaja, ktoré jej prináležia, aby jej ich obžalovaná vyplatila. Poškodená O.. L. Z., ktorá bola účastníka predaja pozemkov v jej podielovom spoluvlastníctve, sa o cenách, za ktoré boli pozemky reálne predané, dozvedela až neskôr, čo bolo pre ňu podnetom pre podanie trestného oznámenia, pretože bola uvedená do omylu a bola jej takto spôsobená škoda. Na hlavnom pojednávaní potvrdila podstatnú skutočnosť, a teda že ceny, za ktoré sa pozemky predávali, videla pri podpise zmlúv a keďže šlo o nízke sumy, prenechala svoj podiel obžalovanej. O reálnych cenách pozemkov sa dozvedela neskôr, až v čase pred podaním trestného oznámenia. Vypovedala, že všetky veci ohľadom pozemkov vybavovala práve obžalovaná C.F., kúpne zmluvy a kupcov videla prvýkrát na úrade pri podpise zmlúv. Ďalej je potrebné poukázať na výpovede oboch kupcov pozemkov, a to F. C. a O. A.. Obaja svedkovia potvrdzujú, že pri uzatváraní oboch kúpnych zmlúv osoba L. W. prítomná nebola. Svedok C. vypovedal, že bol osobne v banke s obžalovanou a podľa jej pokynov na jej účet poukazoval peniaze za predaj pozemku, vypovedal, že zmluvy priniesla obžalovaná O.. U. C.. Svedok O. A. vypovedal, že rozdelenie pozemkov zabezpečoval geodet a riešila to „“. Dodal, že úhrada kúpnej ceny za pozemok prebehla v pobočke Slovenskej sporiteľne v Spišskej Belej za jeho prítomnosti a prítomnosti obžalovanej. On sa nestaral, na aký účet to ide, obžalovaná mu povedala, že to ide na jej účet. Potom šli na mestský úrad, kde bola prítomná poškodená Z. a kde zmluvu podpísali, pričom L. W. tomuto prítomný nebol. L. W. mu vysvetlil, že pozemky sú napísané na obžalovanú a na p. Z., on v papieroch nefiguruje, preto tam nemá čo robiť. Podľa vyjadrenia tohto svedka, zmluvy boli vyhotovené obžalovanou. Tieto skutočnosti sú v zjavnom nesúlade s výpoveďou obžalovanej O.. U. C. a jej prednesenú obranu na hlavnom pojednávaní vyvracajú. Obžalovaná O.. U. C. totiž na hlavnom pojednávaní vypovedala, že ona predaj neorganizovala, geometrický plán zadával L. W., ona bola za geodetom s ním, neplatila tento geometrický plán, nebola prítomná pri zameriavaní parciel a kúpne zmluvy dal vypracovať L. W., ktorý bol určite prítomný pri podpise jednej zmluvy a pri podpise druhej zmluvy stál na chodbe. Závažnou skutočnosťou je však jej vyjadrenie z hlavného pojednávania, kde uviedla, že ona nevedela o sume, za ktoré sa pozemky predávajú a ona sa o sumu, za ktorú sa reálne pozemky predávajú, nezaujímala. Uviedla, že po podpise oboch zmlúv jej prišli na účet finančné prostriedky tak, ako je to uvedené v obžalobe a ona sa domnievala, že jedine taká vysoká suma mohla prísť len za predaj pozemkov. Následne však rozporuplne uvádza, že hneď po podpise zmlúv šla s tými ľuďmi, teda s kupujúcimi, do banky, kde uskutočnili prevody. Tieto skutočnosti a rozpory však súd pri vykonanom dokazovaní žiadnym spôsobom nepreveroval a neodstraňoval. Skutočnosti, ktoré uvádzala obžalovaná O.. U. C., však vyvracia výpoveď svedka F. C. z hlavného pojednávania, kde uviedol, že asi v mesiaci február mu „U.“ volala, že má prísť do banky v Z.Š. N. a má urobiť prevod ceny za pozemok, pričom z banky šli rovno na matriku podpísať zmluvu. Dodal, že zmluvy dala vypracovať U., aspoň tak si to myslí, pretože to bola ona, ktorá so zmluvami za ním prišla. Z tohto vyplýva, že pri predaji pozemkov bola účastníka obžalovaná O.. U. C.. Obžalovaná O.. U. C. potvrdila v časti výpovede poškodenej O.. L. Z., že v čase podpisu zmlúv sa poškodená O.. L. Z. neinformovala o cene pozemkov a túto cenu nezisťovala ani u kupujúcich, čo potvrdzuje jej tvrdenia, že sa o cenách, za ktoré boli pozemky predané, dozvedela až neskôr a hneď nato šla podať trestné oznámenie. Zároveň obžalovaná potvrdila, že s finančnými prostriedkami, ktoré jej prišli na účet za predaj pozemkov, disponovala jedine ona. Pokiaľ ide o skutočnosť týkajúcu sa zaslania sumy 8.000,- eur matke L. W. p. B. W., šlo o pozemok, ktorý bol jej darovaný a na ktorom stávali dom s L. W. a preto poslala tieto peniaze B. W.. Táto zaslaná suma však nie je v priamej súvislosti s konaním obžalovanej, ktoré je jej kladené za vinu. K skutočnosti, kto dal vyhotoviť kúpne zmluvy, vypovedal na hlavnom pojednávaní svedok L. W. a uviedol, že zmluvy pripravila obžalovaná O.. U. C.. V neposlednom rade potvrdil skutočnosť, že obžalovaná musela vedieť už v čase, kedy sa predaj pozemkov začal, dohadovať a riešiť, za akú sumu budú tieto pozemky reálne predané, keď L. W. vypovedal, že keď s kupujúcimi dohodol kúpnu cenu, povedal to priamo obžalovanej, keďže spolu žili a bral to ako normálne, že jej to v rámci vzájomného spoluzitia povedal a je zrejmé, že nemal dôvod túto skutočnosť obžalovanej povedať. Zhodne tak potom svedok O. A.G. vypovedal, že zmluvy pripravila práve obžalovaná O.. U. C.. Z vyhodnotenia všetkých zabezpečených dôkazov jednotlivo i v súhrne vyplýva, že obžalovaná mala jednoznačne vedomosť o tom, že je podielovou spoluvlastníčkou pozemku v podieli 1 k celku a že pri

predaji nehnuteľností v takomto druhu vlastníctva patrí poškodenej, ako druhej spoluvlastníčke, polovica kúpnej ceny. Zodpovednosti za spáchaný skutok obžalovanú nezabavuje tvrdenie, že im poškodená mala tieto peniaze ponechať, pretože pri trestnom čine podvodu je potrebné rozlišovať spôsobenie škody od obohatenia sa. Je dostatočným spôsobom preukázané, že obžalovaná O.. U. C. vedela primeraný čas pred uzatvorením oboch kúpnych zmlúv o reálnych cenách, ktoré kupujúci za pozemky budú platiť, mala o tom riadnu vedomosť, avšak práve s poukazom na to, že túto okolnosť pri podpise zmlúv poškodenej O.. L. Z. zámerne zamlčala, s úmyslom obohatiť sa na úkor iného uvedením ho do omylu, je možné vyhodnotiť ako naplnenie subjektívnej stránky žalovaného trestného činu na strane obžalovanej, a to vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Tr. zákona, keď vedela, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného týmto zákonom spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mala a mohla a je zrejme, že aj vedela. Obžalovanej nič a žiadna okolnosť nebránila tomu, aby poškodenú, ako zákonnú spoluvlastníčku oboznámila so skutočnou cenou, za ktoré sú pozemky predávané /ako aj samotná poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní, že obžalovanú pri podpise zmlúv upozorňovala, že tie sumy, za ktoré sa pozemky predávajú, sú nejaké nízke/, navyše, ako bolo preukázané, o tom obžalovaná O.. U. C. riadne vedela a viaceré produkované dôkazy svedčia o tom, že celý predaj pozemkov organizovala, evidentne minimálne bola účastná tejto organizácie a prípravy podkladov k predaju pozemkov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na samotný zmysel vyplývajúci z ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorým je náležite zistiť trestné činy a ich páchatelov spravodlivo potrestať, v dôsledku čoho je nevyhnutné chrániť nielen v rozsahu zákonného práva na obhajobu obžalovaných, ale aj práva poškodených, pokiaľ sú trestnou činnosťou porušené alebo ohrozené ich záujmy a predovšetkým chrániť pred poškodením na právach a spôsobím škody samotné fyzické osoby. V tomto konaní a zo samotného odôvodnenia rozsudku je možné konštatovať, že prezentácia ochrany práv obžalovanej prevyšuje ochranu práv poškodeného. Spravodlivosť sa nemá iba javiť, ale má byť vykonávaná nielen vo vzťahu k páchatelovi trestného činu, ale aj vo vzťahu k osobe, ktorá je trestným činom poškodená. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto nie je možné súhlasiť s rozhodnutím Okresného súdu v Kežmarku v zmysle ustanovenia § 285 písm. b) Tr. poriadku o oslobodení obžalovanej O.. U. C. spod obžaloby Okresnej prokuratúry sp. zn. Pv 582/13/7703 zo dňa 19.06.2015 pre skutok a prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, nie je možné považovať toto rozhodnutie za rozhodnutie zákonné, preto navrhuje, aby Krajský súd v Prešove rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T 89/2015 zo dňa 21.11.2019 zrušil a vrátil vec Okresnému súdu Kežmarok, aby ju tento v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol, resp. aby na podklade vykonaného dokazovania vo veci rozhodol sám.

Písomne odôvodnené vyjadrenie k prezentovaným dôvodom odvolania okresného prokurátora predložila aj obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne. V jeho dôvodoch uviedla, že právny záver odvolania smeruje k tvrdeniu o tom, že obžalovaná svojím konaním naplnila subjektívnu stránku trestného činu, a to vo forme nepriameho úmyslu, keď zámerne poškodenej pri podpise kúpnych zmlúv zamlčala skutočnú kúpnu cenu, a to s úmyslom obohatiť sa na úkor iného uvedením ho do omylu, s následným konštatovaním, že obžalovaná vedela, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom spôsobiť, hoci o tom, vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery, vedieť mala a mohla a je zrejme, že aj vedela. Pre naplnenie znakov subjektívnej stránky daného trestného činu nepostačuje len konštatovanie, že páchatel konal úmyselne, ale sa musí preukázať, že jeho úmysel smeroval ku spôsobeniu škoda na cudzom majetku. Závery obsiahnuté v odôvodnení prokurátora hodnotíme len ako konštatovanie. Podstata podvodného konania v zmysle § 221 Tr. konania totiž spočíva v akomkoľvek úmyselnom konaní páchatela, ktorým dosiahne, že na cudzom majetku, v danom prípade na majetku poškodenej spôsobí škodu, pričom zároveň musí byť splnená ďalšia podmienka, a síce vyvolanie alebo využitie niečieho omylu. Vzhľadom k tomu, že záver o zavinení páchatela musí byť vždy preukázaný výsledkami dokazovania a musí z nich logicky vyplynúť otázkou je, či v danom prípade je vôbec možné uvažovať o vyvolaní alebo využití omylu poškodenej; spôsobení škody u poškodenej. Posudzovanie otázky omylu nemôže byť predsa závislé od toho, či a kedy sa poškodená dozvedela skutočnú inkasovanú sumu za všetky pozemky. Z okolností, za ktorých došlo ku predaju pozemku, muselo byť poškodenej známe, že cena 386,- eur a 396,- eur nie je skutočne inkasovanou sumou. S ohľadom na miesto, čas a rozlohu týchto pozemkov musela vedieť a my tvrdíme, že aj vedela že kúpna cena napísaná v texte kúpnych zmlúv nie je adekvátna skutočnej hodnote týchto pozemkov. Na hlavnom pojednávaní dňa 04.11.2015 poškodená na otázku, či dohodnutú kúpnu cenu za predaj oboch pozemkov považuje za správnu, táto výslovne uviedla, že „nepovažovala som ju za správnu“. A aj napriek nízkej cene za pozemky, obe zmluvy bez výhrad a námietok podpísala. V priebehu konania sa nepodarilo preukázať, že by poškodená bola ku podpisu oboch zmlúv nútená alebo tlačaná

zo strany kohokoľvek. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.02.2016 bola poškodená opakovane a cielene vypočutá k otázke, ktoré majú svoj podklad k úvahe o omyle poškodenej. Poškodená na otázku sudcu, či by sa vzdala svojho podielu, resp. sumy finančných prostriedkov z predaja pozemkov, pokiaľ by mala vedomosť o skutočnej sume, za ktoré sa predali pozemky, odpovedala, že by sa svojho nároku nevzdala. Nie je možné sa uspokojiť s tvrdením poškodenej o tom, že nevedela a ani len netušila, aká je skutočne dohodnutá kúpna cena, že teda cena 50 centov/m² za predaj pozemkov je skutočná. Obžalovaná neverí ani jej tvrdeniu o tom, že sa nároku na vyplatenie polovice kúpnej ceny vzdala z dôvodu nízkej ceny, za ktoré sa pozemky predali a s ktorými sa oboznámila pri podpise kúpnych zmlúv. Dovoľuje si vysloviť toto konštatovanie s poukazom na opakované vyhlásenie poškodenej o tom, že „parcely sa predávali za tým účelom, aby sa im pomohlo pri výstavbe rodinného domu“ (HP zo dňa 04.11.2015). Ale sumou cca 780,- eur sa dom postaviť nedá a preto potom bolo výhodnejšie pozemky za takú nízku cenu nepredať a vyčkať na zvýšenie ceny alebo iného kupujúceho, ktorý bude ochotný dať viac peňazí. Preto sa ako neveriteľné javí poškodenej tvrdenie o tom, že sa brata nepýtala na to, za akú sumu sa pozemky skutočne predali. A okrem toho, ona sama na hlavnom pojednávaní dňa 04.11.2015 na otázku samosudcu, či mala poškodená vedomosť, za akú sumu sa predali pozemky, poškodená prehlásila „nemala som vedomosť, ale myslela som si, že ju predali za vyššiu sumu.“ V kontexte týchto skutkových tvrdení sa výlučne poškodenej nastoľuje otázka, či je možné za omyl alebo uvedenie do omylu považovať jej správanie.

Spoločný základ podvodných konaní spočíva v „omyle“ inej osoby (osoby odlišnej od páchatela). Omyl je rozpor predstavy so skutočnosťou, pričom v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu musí mať určitú „kvalitu“ (nestačí akákoľvek nepravda) a musí byť prostriedkom spôsobilým na oklamanie iného v konkrétnej situácii. Ak však osoba v omyle vykonávajúca majetkovú dispozíciu má povinnosť (vyplývajúcu zo zákona, zo zmluvy alebo zvyklosti) preskúmať tvrdenia iných osôb, a to prostriedkami bežne dostupnými a v obdobných prípadoch aj bežne používanými, nie je možné len uvedenie nepravdy, bez ďalšieho považovať za „uvádzanie do omylu“ v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Rovnako je potrebné brať do úvahy aj tzv. dodržanie obvyklej miery opatrnosti osoby, ktorá je uvádzaná do omylu alebo ktorej omyl chce páchatel využiť. Uvedením do omylu je konanie, ktorým páchatel predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom vecí. Situácia, ktorú je možné na strane poškodenej zadefinovať ako omyl, predsa nemôže byť závislá od skutočnosti, že sa poškodená dozvedela skutočnú výšku kúpnej ceny, hlavne, ak opakovane pripustila, že mala vedomosť o tom, že cena uvedená na oboch kúpnych zmluvách nie je cenou konečnou, ktorá bude vyplatená za predaj pozemkov. Na strane poškodenej predsa nemôže ísť v danom prípade o omyl, ak táto je vnútorne uzrozumená s tým, že inkasovaná kúpna cena za predaj pozemkov (bez toho, aby zisťovala skutočnú kúpnu cenu) bude celá použitá pre potreby jej brata a obžalovanej s dohodnutou podmienkou, že tieto peniaze budú použité na výstavbu rodinného domu. Poškodená na hlavnom pojednávaní dňa 04.11.2015 na otázku, kto navrhol, že suma z predaja bude poskytnutá vášmu bratovi a obžalovanej, aby si mohli postaviť rodinný dom, uviedla, že si to priala mama, aby ona takýmto spôsobom pomohla. Jej upravené tvrdenie o tom, že keby mala vedomosť o skutočnej výške kúpnej ceny, je len upravenou výpoveďou, ale nemožno uveriť jej pravdivosť práve s poukazom nato, na aký účel mala byť inkasovaná suma použitá. Vo vzťahu ku posúdeniu otázky vzniku škody na majetku poškodenej, nemožno v žiadnom prípade urobiť záver o spôsobení škody, a to aj s poukazom na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní dňa 21.11.2019, keď na otázku sudcu „akým spôsobom ste im chceli pomôcť“ poškodená odpovedala „ja som peniaze v tom čase nepotrebovala, a to, či sme sa s bratom dohodli, že sa s bratom nejakým spôsobom vysporiadame, je naša vec.“ Poškodená teda opakovane potvrdila, že nezávisle od toho, o akú sumu peňazí išlo (aj na základe vôle svojej matky) v reálnom čase v súvislosti s podpisom kúpnych zmlúv a aj následne pri použití peňažným prostriedkov z kúpnej (celej) ceny, táto neočakávala a ani nepožadovala od obžalovanej vyplatenie polovice alebo inej časti inkasovanej kúpnej ceny. Medzi nimi bolo dohodnuté, že po predaji pozemkov peniaze nebudú vyplatené k rukám poškodenej, teda poškodená v reálnom čase ani neočakávala, že sa rozmnoží jej majetok o časť kúpnej ceny za predaj predmetných pozemkov. Ale všetky tieto peniaze mali byť použité na výstavbu rodinného domu, ktorého budúcnymi užívateľmi aj vlastníkmi mali byť obžalovaná, aj L. W.. Z toho dôvodu, nie je možné ani urobiť záver o úmysle obžalovanej svojím konaním spôsobiť škodu na majetku poškodenej, keď aj samotná poškodená potvrdila, že peniaze (všetky) majú byť použité na výstavbu rodinného domu. Názor poškodenej sa zmenil až v súvislosti s tým, že jej brat, L. W., sa rozišiel s obžalovanou. Takto zmenené okolnosti predsa nemožno spätne uznať. Okrem toho, poškodená zmenila svoju výpoveď tak, že otázka vrátenia peňazí mala byť predmetom dohody s jej bratom a nie s obžalovanou. Všetky peniaze inkasované za predaj pozemkov reálne minul L. W. a preto z toho

dôvodu by sa mala poškodená, ako jeho sestra, dohodnúť na vyporiadaní s ním, v prípade že skutočne všetky peniaze neboli výlučným dedičstvom brata poškodenej. Obžalovaná totiž k týmto peniazom aj tak pristupovala a umožnila mu minúť celú inkasovanú sumu. Podané trestné oznámenie je len zneužitím dôverčivosti obžalovanej, ktorá v dobrej viere, ako jeho partnerka, prijala peniaze na svoj účet. Z hľadiska vyhodnotenia jednotlivých dôkazov a vyhodnotenia jednotlivých skutkových okolností v danej veci sa nepodarilo jednoznačne preukázať, že by kúpne zmluvy vyhotovila, resp. zabezpečila obžalovaná. Z obsahu svedeckých výpovedí svedkov C. V. A. vyplynulo nepochybne to, že dohodu o skutočnej výške kúpnej ceny uzavreli kupujúci nie s obžalovanou alebo s L. W.. Nakoniec obaja zhodne potvrdili osobnú zainteresovanosť L. W. na predaji pozemkov s tým, že on vystupoval ako skutočný vlastník a iba z dôvodu nejakých životných situácií, na liste vlastníctva sú zapísané iné osoby. Jeho sestra a jeho priateľka. Samotné rozdelenie pozemku následne rovnako riešili s L. W.. Následné vyhotovenie geometrického plánu rovnako zabezpečovali L. W., čo potvrdil aj ďalší svedok, L., P., geodét. V priebehu konania bolo dokázané, že L. W. mal viacero exekúcií, čo bol zároveň dôvod, prečo on nemal a ak by aj mal, prečo by peniaze nemohli byť poukázané v prospech jeho účtu. Okrem toho, z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že všetky peniaze, ktoré boli pripísané na účet obžalovanej, O. L. W.. Obžalovaná rešpektovala, že išlo o jeho peniaze a umožnila mu, aby ich minul. Bankový účet obžalovanej tak len poslúžil ako dočasné úložisko peňazí inkasovaných z predaj pozemkov. V kontexte týchto skutočností je preto nepodstatné, že peniaze boli prevedené na účet obžalovanej. Rovnako nebola z hľadiska trestnosti konania podstatná okolnosť, že L. W. nebol osobne prítomný pri podpisovaní zmlúv. Vina obžalovanej rovnako nemôže byť založená ani na poukazaní na to, že obžalovaná mala údajne klamať, keď tvrdila, že nevedela, aká bola skutočne dohodnutá kúpna cena. Toto obžalovaná tvrdila od samotného začiatku a opakovane. Tvrdenie o tom, že obžalovaná vedela vopred, aká bola dohodnutá kúpna cena v kontexte toho, že cena napísaná na kúpnej zmluve nie je konečná, je obsiahnuté iba vo svedeckej výpovedi L. W.V.. Okrem toho od žiadneho iného svedka. Obžalovaná samozrejme vedela, že cena za predaj pozemkov bude vyššie, ako je dohodnutá na zmluve, ale skutočnú sumu sa skutočne dozvedela až potom, čo jej boli obe čiastky pripísané v prospech jej účtu. Vinu obžalovanej rovnako nezakladá ani skutočnosť, že umožnila, aby peniaze skončili na jej účte a ani to, že ona osobne a jednom prípade aj s L. W., šla s kupujúcim do banky za účelom zabezpečenia úhrady kúpnej ceny. Na rozdiel od názoru prokuratúry si nemyslia, že výpoveď obžalovanej je v rozpore s tvrdeniami ďalších svedkov. Je pravdou, že predaj pozemkov neorganizovala. Obaja kupujúci potvrdili, že prvý kontakt, dohadovanie ceny, rozdelenie pozemkov reálne v teréne, dohadovali s L. W.. Skutočnosť, že geometrický plán zadával L. W., potvrdil svedok L.. P.. Aj napriek tomu, že na objednávke bola uvedená obžalovaná, celú záležitosť ohľadom geometrického plánu zabezpečoval L. W.. Skutočnosť, kto zabezpečil vypracovanie kúpnych zmlúv, sa nepodarilo nepochybne zistiť. Obžalovaná tvrdila, že aj túto záležitosť zabezpečoval L. W., pričom jej verziu potvrdila O.. Z. G. opakovane potvrdzovanými tvrdeniami o tom, že práve on pozval oboch kupujúcich k ním domov, kde osobne rokovali ohľadom predaja pozemkov a za tým účelom mu obaja kupujúci aj dali k dispozícii občianske preukazy. Predmetným vyjadrením obžalovaná reagovala hlavne na odôvodnenie odvolania prokuratúry, pričom pri prejednávaní odvolania žiada, aby súd vzal do úvahy všetky jej doterajšie vyjadrenia. Je toho názoru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je správne, zákonné aj spravodlivé a preto odvolaciemu súdu navrhuje, aby ho potvrdil v celom rozsahu.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku (už v poradí druhého v prejednávanom prípade), ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom nariadeného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní obsah dokazovania doplniť - postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu - sp. zn. 1To/3/2016 zo dňa 12.07.2017.

V konaní pred okresným súdom boli teda vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Svoje skutkové závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o skutkových zisteniach tak, ako sa preniesli do skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku .

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam okresného prokurátora, pričom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti rozhodnutia okresného o oslobodení obžalovanej spod obžaloby okresného prokurátora.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok okresného prokurátora, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovanej O.. U. C..

Na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že okresný prokurátor v obsahu odvolacích námietok niektoré dôkazy hodnotí a vykladá, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V prvom rade je potrebné uviesť, že bez rozumných pochybností bolo dokázané, že obžalovaná O. U. C. bola od začiatku oboznámená o zámere - vyjadrenej vôli B. Ď.Ň., ktorú sa taktiež bez námietok rozhodla splniť aj jej dcéra poškodená O.. L. Z. sestra L. W. - jej vôľu, aby sa nehnuteľnosť pozostávajúca z uvádzaného pozemku, ako dedičstvo po nebohom manželovi, použila na výstavbu rodinného domu pre jej syna L. W. a jeho vtedajšiu družku obžalovanú O.. U. C.. Za tým účelom sa uvedená nehnuteľnosť rozdelila na tri samostatné časti, kde na jednej z nich mali postaviť obžalovaná a L. W. dom a ďalšie dva časti - už samostatné pozemky, sa predajú a peniaze - kde je potrebné zvýrazniť, že celá suma a nie len polovica - z nich budú použité ako investícia na výstavbu ich domu, o čom bola od samého začiatku rovnako oboznámená aj poškodená O.. L. Z. a žiadnym spôsobom to nenamietala, až do ich rozchodu.

Poškodená, rovnako ako aj obžalovaná, teda vedela o tom od začiatku a súhlasila s tým, že tento pozemok - nehnuteľnosť, bude za tým účelom najsamprv prevedený na obžalovanú a poškodenú, nakoľko B. W. (o čom vedela aj poškodená) L. W. neverila, bol nezodpovedný, mal dlhodobo veľké dlhy, viedli sa voči nemu exekučné konania, mal už dieťa s inou ženou a práve preto aby predišli tomu, aby peniaze za tie pozemky tzv. neprehajdákali, resp. tento majetok neskončil v exekučnom konaní, mala byť obžalovaná a poškodená tými zodpovednými osobami, ktoré mali dozrieť na to, aby sa pozemok riadne rozdelil tak, aby L. W.V. s ním nemohol nakladať, no predovšetkým, aby nemal priamy dispozičný dosah na peniaze získané z pozemkov tak, aby boli použité na výstavbu domu.

Za danej situácie, keď poškodená vedome súhlasila (za tým účelom) s rozdelením pozemku, bolo bez rozumných pochybností ustálené, že od začiatku o tejto skutočnosti bola uzročená a súhlasila s tým, preto sa javí ako nelogické (pokiaľ sa preukázateľne v tom čase tohto práva vzdala v prospech svojho brata), aby potom mohla oprávnene očakávať, že by sa mala ako spoluvlastníčka spolupodieľať na polovici reálne (nie na sumách uvedených kúpno predajných zmluvách) vyplatených finančných prostriedkov utŕžených z predaja zostávajúcich dvoch častí pôvodného pozemku, keď ako sama priznáva, takto chceli pomôcť obžalovanému L. W. a jeho družke obžalovanej O.. U. C. a súčasne na druhej strane pri takto navonok prejavovaných vôľach, všetkých zúčastnených (pri dispozícii z nehnuteľnosťou a finančnými prostriedkami získanými z ich predaja) neexistoval rozumný dôvod očakávať, aby bolo povinnosťou obžalovanej oboznamovať poškodenú o skutočnej výške sumy, za ktoré sa reálne pozemky predali, keď z pôvodného správania sa poškodenej predsa vyplývalo, že o to ani v tom čase nejavila záujem.

Rovnako tak nie je možné bez rozumných pochybností konštatovať, že to bola práve obžalovaná, ktorá od začiatku pri takto ustálenej dôkaznej situácii konala s úmyslom „podvodne sa dostať“ k pozemkom, tieto predať a zinkasovať finančné prostriedky z ich predaja tak, aby poškodená o ich skutočnej hodnote nevedela, aby konala z úmyslom poškodenú viesť do omylu, postupovala predsa podľa ich spoločnej dohody, vôle pôvodnej vlastníčky pozemku B. Ď. a rovnako tak poškodenej O.. L. Z..

V tejto súvislosti sa preto javí ako nelogický záver, že tento celý predaj zmanažovala, „režirovala“ obžalovaná, bez vedomia všetkých zúčastnených, z úmyslom sa obohatiť na úkor majetku rodiny W.P..

Za situácie, ak sa vopred všetci dohodli, aby L. W. nefiguroval pri predaji pozemku, okrem už uvedeného aj kvôli jeho zlej finančnej situácii (exekučné konania), čo si okrem iného vlastne priala aj matka L. W. a rovnako tak s tým súhlasila poškodená O.. L. Z., bolo predsa prirodzene rozumné, aby pri uzatváraní kúpnych zmlúv s kupujúcimi, či pri prevode finančných prostriedkov v peňažných ústavoch za predaj pozemkov bola prítomná obžalovaná, resp. prostriedky boli prevádzané na jej účet, keďže nebolo žiadúce, aby na nich (pri tom) osobne figuroval L. W..

Súčasne, čo však podľa názoru krajského súdu neznamená, ako to plynie z produkovaných dôkazov, aby obžalovaná pri tom celom predaji mala aktívne vystupovať ako reálny skutočný vlastník nehnuteľnosti, čo napokon plynie aj z následného spôsobu nakladania s finančnými prostriedkami získanými z predaj pozemkov L. W., čo ani on sám nepoprel.

Nie je preto pravdou, že všetko od začiatku zorganizovala obžalovaná, práve naopak vykonané dôkazy svedčia o tom, že to bol L. W.Ž., ktorý vystupoval (správal sa) od začiatku pred kupujúcimi F. C.P. V. O. A., ktorých zabezpečil ako skutočný vlastník predávajúci, bol to on s kým sa kontaktovali a s kým prebiehalo dojednanie podstatných náležitostí kúpno predajnej zmluvy - predmet kúpy (výmera pozemku) a predovšetkým kúpna cena, no keďže on na liste vlastníctva nefiguroval tak, ako to sám verbalizoval, nebolo vhodné, aby sa osobne zúčastňoval úkonov pri podpise kúpno predajných zmlúv, overovaní podpisov, no najmä pri prevode finančných prostriedkov, kúpnej ceny. Za danej dôkaznej situácie je potom bez významu, kto vyhotovil, resp. dal písomne vyhotoviť kúpne zmluvy.

Napokon rovnako tak bolo zistené z vyjadrení svedka L.. V. P., že pri zameraní pozemkov mal byť osobne prítomný L. W., geometrický plán č. 7/2010 bol vyhotovený na základe objednávky L. W.V., ktorá bola osobne objednaná dňa 13.01.2010. Na základe jeho požiadavky a podľa jeho pokynov bol vyhotovený predmetný geometrický plán, ktorý bol ním uhradený 24.01.2010. L. W.V. bol jedinou kontaktnou osobou, s ktorou firma pri vyhotovení a odovzdaní zákazky komunikovala.

Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zákona predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a jej učenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované teda celkom štyri osoby: páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená.

Opierajúc o uvedený sumár vykonaných dôkazov a skutočností z nich plynúcich, vo svojom súhrne krajský súd dospel bez rozumných pochybností k záveru, že za danej dôkaznej situácie nemohla byť

poškodená O.. L. Z.G. uvedená konaním obžalovanej do omylu, lebo vedela od začiatku, ako bude s nehnuteľnosťou naložené, za akým účelom a sama od začiatku ani nejavila reálny záujem o tieto nehnuteľnosti, o ich predaj a zjavne sa všetkých potrebných (právných) úkonov zúčastnila len pasívne, podpísaním kúpnych zmlúv a overením podpisov na matrike, plniac pritom vôľu svojej matky B. W.P..

Inak povedané, poškodená nekonala aktívne pri dispozícii zo svojím majetkom - jeho predajom a následne „nebola pasívna“ pri oboznámení sa s obsahom kúpnopredajných zmlúv, no predovšetkým, za akú reálnu sumu sa pozemky predali - na podklade vopred premysleného aktívneho konania zo strany obžalovanej, v ktorom by bol zahrnutý úmysel zámerne v tejto skutočnosti ju uviesť do omylu - v otázke reálnej skutočnej sumy za predané nehnuteľnosti, ale poškodená tak konala, ako už bolo viackrát konštatované, na základe svojho vlastného rozhodnutia, ktorým len plnila vôľu svojej matky B. Ď., a rovnako vlastne spoločnú dohodu všetkých zúčastnených - jej, obžalovanej a L. W.V..

V nadväznosti na uvedené preto v posudzovanom prípade nebolo bez rozumných pochybností dokázané, aby obžalovaná O.. U. C.F. - plniac vôľu B. Ď. a vlastne spoločnú dohodu všetkých zúčastnených obžalovanej, poškodenej O.. L. Z. V. L. W. - pri predaji označených nehnuteľností zámerne (úmyselne) neuviedla skutočnú sumu za predaj pozemkov z úmyslom ju poškodenej zatajiť, celú sumu si privlastniť, aby mohla obžalovaná seba alebo iného (zjavne len brata poškodenej L. W.) na úkor majetku poškodenej obohatiť. Napokon skutočný dôvod neuvedenia skutočnej sumy za predaj pozemkov, bol predsa opakovane obžalovanou a to aj v prítomnosti poškodenej, vysvetlený, aby sa tak vyhli zaplateniu dane za predaj pozemkov v plnej výške.

Za danej dôkaznej situácie okresný súd potom vecne správne uzavrel, že v konaní obžalovanej O.. U. C. absentuje jeden z obligatórných znakov základnej skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, a to subjektívna stránka v podobe zavinenia, či už vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. a), b) Tr. zákona.

V prvom rade, ako už bolo uvedené, tým, že obžalovaná neuviedla poškodenej skutočnú reálnu sumu za predaj pozemkov, nemohla vedieť, že ju tým uvádza do omylu (klame), v tejto skutočnosti, keďže od začiatku boli všetci dohodnutí na tom, včítane poškodenej, že celá suma za predaj ich pozemkov má byť použitá v ich prospech, a teda L. W. a obžalovanej, ako (v tom čase) jeho družky, na výstavbu rodinného domu. Z toho plynie, že obžalovaná tak nemohla konať vedome, a teda už vôbec nie, aby chcela dosiahnuť stav pri, ktorom by takto zámerne poškodenú neoboznámila s reálnou skutočnou výškou ceny za predané pozemky z úmyslom seba obohatiť.

Pokiaľ v posudzovanom prípade, ako už bolo skôr uvádzané, čo strany v konaní ani nenamietali, neboli produkované žiadne ďalšie dôkazy, resp. nie je zrejmé, aké ďalšie dôkazy by bolo ešte možné pre riadne ustálenie skutkového stavu vykonať, potom správne okresný súd právne posúdil ustálené skutkové zistenia tak, že obžalovanú O.. U. C. spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil postupom podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, lebo skutok nie je trestným činom.

To boli dôvody pre ktoré krajský súd odvolanie okresného prokurátora zamietol podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.